

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut:

Itävallan tasavalta ei ole toteuttanut tarpeellisia toimenpiteitä tämän direktiivin täytäntöönpanemiseksi liittovaltion tasolla vammaisuuteen perustuvaan syrjintään liittyvien säännösten osalta sekä osavaltioiden tasolla — Wienin ja Ala-Itävallan osavaltioita lukuun ottamatta — kaikkien säännösten osalta, tai ainakaan se ei ole vielä ilmoittanut niistä komissiolle.

(¹) EYVL L 303, s. 16.

Euroopan yhteisöjen komission 22.3.2005 Italian tasavaltaa vastaan nostama kanne

(Asia C-134/05)

(2005/C 143/30)

(Oikeudenkäyntikieli: italia)

Euroopan yhteisöjen komissio on nostanut 22.3.2005 Euroopan yhteisöjen tuomioistuimessa kanteen Italian tasavaltaa vastaan. Kantajan asiamiehenä on oikeudellisen yksikön virkamies E. Traversa.

Kantaja vaatii, että yhteisöjen tuomioistuin toteaa, että Italian tasavalta ei ole noudattanut EY 43 ja EY 49 artiklan mukaisia velvoitteitaan, koska

- perintätoiminnan harjoittamiselta edellytetään paikallisen poliisiviranomaisen (Questore) lupaa
- tällainen lupa on voimassa ainoastaan sillä hallinnollisella alueella, jolla se on myönnetty
- perimistöiminnan harjoittaminen on rajoitettu ainoastaan luvassa mainittuihin paikkoihin
- toiminnan harjoittaminen tietyllä hallintoalueella, jota koskevaa lupaa taloudellisella toimijalla ei ole, edellyttää valtuutuksen antamista
- toiminnan harjoittajat veloitetaan esittämään taulukot toimenpiteistä, jotka voidaan suorittaa asiakkaiden lukuun
- paikallisen poliisiviranomaisen sallitaan asettaa luvan myöntämiselle lisäedellytyksiä
- taloudellisten toimijoiden vapautta vahvistaa palveluista suoritettavat taksat on rajoitettu
- perintätoiminnan harjoittaminen on todettu laki-asetuksessa nro 385/93 tarkoitetun pankki- ja luotonantotoiminnan kanssa yhteensopimattomaksi

Italian tasavallan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

1. Poliisiviranomaisen myöntämää lupaa koskeva edellytys ei ole yhteensopiva EY 49 artiklan kanssa, koska tätä artiklaa sovelletaan erotuksetta kaikkiin toisessa jäsenvaltiossa toimiviin palvelutarjoajiin ilman että otettaisiin huomioon se, ovatko nämä toimijat noudattaneet siinä maassa yleisen edun turvaamiseksi voimassa olevia säännöksiä, josta ne ovat peräisin.

2. Italian valtion alue jakautuu tällä hetkellä 103 hallintoalueeseen (province). Tämä merkitsee sitä, että taloudellinen toimija, joka aikoo sijoittautua Italiaan ja laajentaa toimintaansa olennaiseen osaan Italian valtion alueesta, joutuu tekemään niiden hallintoalueiden lukumäärää vastaavan määrän lupahakemuksia, joilla se on aikonut harjoittaa toimintaansa ja 103 hakemusta, silloin kun se haluaa sijoittautua Italiaan ja harjoittaa toimintaansa koko Italian alueella.

3. Yhtiö, joka haluaa sijoittautua Italiaan ja toimia sen alueella suhteellisen laajalti, joutuu hankkimaan lukuisien lupien lisäksi lupien ja hallintoalueiden lukumäärää vastaavan määrän toimipaikkoja. Tällainen rasite on varmasti suhteetoman suuri ottaen huomioon kustannukset, joita toimijoille aiheutuu, sekä sen, että järjestelyä ei voida pitää välttämättömänä toiminnan harjoittamiselle. Toimipaikkoja koskeva velvoite merkitsee sitä, että oikeushenkilön sijoittautuminen on mahdollista ainoastaan valtioiden rajan lähellä sijaitsevalla alueella suoritettavien palvelujen osalta.

4. Laillisesti toimintaansa harjoittavan toimijan on voitava harjoittaa toimintaansa koko Italian alueella ilman, että sen täytyisi tehdä valtuutus sopimus jonkinlaisen edustajan kanssa siinä tapauksessa, että toimintaa harjoitetaan sen hallintoalueen ulkopuolella, jolle toimilupa on saatu. Tällainen edustaja toimii samalla toimintasektorilla ja on itse asiassa valtuuttajan mahdollinen kilpailija, minkä lisäksi edustajan käyttämisestä aiheutuu valtuuttajalle lisäkustannuksia sekä ajallisesti että rahallisesti.

5. Velvollisuus esittää näkyvästi taulukkoina toimenpiteet toimipaikassa edellyttää, että toimijalla on käytössään toiminnan harjoittamiseen tarkoitettu toimipaikka. Yhteisöjen tuomioistuimen vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan velvollisuus toimipaikkaan siinä jäsenvaltiossa, jossa palvelu suoritetaan merkitsee sitä, että toiminnan harjoittajan edellytetään harjoittavan toimintaansa jäsenvaltioiden välisen rajan lähialueella.
6. Paikalliselle poliisiviranomaiselle (Questore) annettu mahdollisuus asettaa tarkemmin määrittelemättömiä lisäedellytyksiä perintätoiminnan harjoittamiselle ei täytä yhteisöjen tuomioistuimen oikeuskäytännössä asetettuja välittömyyden ja objektiivisuuden vaatimuksia, vaikka Questoren toimivallan rajat on määritelty lailla ja tavoitteilla, joiden toteuttamiseksi se toimii.
7. Palvelutaksojen määrittämisen vapauden rajoittaminen rajoittaa sijoittautumisvapautta sekä palvelujen tarjoamisen vapautta. Uusi toimija, joka pyrkii tietyille markkinoille, joutuu toimimaan kilpailijoidensa edellytyksillä; lisäksi palvelujen hinta on ensisijaisen tärkeä tekijä asiakkaiden hankkimisen kannalta.
8. Italian lainsäädäntöön perustuva pankki- ja luotonantotoiminnan yhteensopimattomuus perintätoiminnan kanssa merkitsee muissa jäsenvaltioissa pankki- ja luotonantotoimintaa harjoittaville ja perustamissopimuksessa vahvistettua sijoittautumisvapautta ja palvelujen tarjoamisen vapautta käyttäville kieltoa harjoittaa perintätoimintaa Italiassa.

College van Beroep voor het bedrijfsleven 22.3.2005 tekemällään päätöksellä esittämä ennakkoratkaisupyyntö asiassa Stichting Zuid-Hollandse Milieufederatie vastaan Minister van Landbouw, Natuur en Voedselkwaliteit, väliintulija: LTO Nederland

(Asia C-138/05)

(2005/C 143/31)

(Oikeudenkäyntikieli: hollanti)

College van Beroep voor het bedrijfsleven on pyytänyt 17.2.2005 tekemällään päätöksellä, joka on saapunut yhteis-

söjen tuomioistuimeen 5.3.2005, Euroopan yhteisöjen tuomioistuimelta ennakkoratkaisua asiassa Stichting Zuid-Hollandse Milieufederatie vastaan Minister van Landbouw, Natuur en Voedselkwaliteit, väliintulija: LTO Nederland, seuraaviin kysymyksiin:

1. Onko kansallisen tuomioistuimen mahdollista soveltaa kasvinsuojeludirektiivin 8 artiklaa ⁽¹⁾ sen jälkeen, kun direktiivin 23 artiklassa tarkoitettu määräaika on kulunut loppuun?
2. Onko biosididirektiivin 16 artiklaa ⁽²⁾ tulkittava siten, että kyseisen säännöksen merkitys on sama kuin kasvinsuojeluinidirektiivin 8 artiklan 2 kohdan?
3. Onko kasvinsuojeluinidirektiivin 8 artiklan 2 kohtaa pidettävä stand still -velvoitteena siinä suhteessa, että jäsenvaltiolla on oikeus muuttaa olemassa olevaa järjestelmäänsä tai käytäntöään vain siltä osin, kuin siitä seuraa direktiivin mukaiseen hyväksyntään liittyvä kasvinsuojeluaineiden arviointi?
4. Mikäli kysymykseen 3 vastataan kieltävästi:

Asetetaanko kasvinsuojeluinidirektiivin 8 artiklan 2 kohdassa joitakin rajoituksia biosidien markkinoille saattamista koskevan kansallisen lainsäädännön muuttamiselle ja mikäli rajoituksia on, mitä ne ovat?

5. Mikäli kysymykseen 4 vastataan kieltävästi:

Minkä edellytysten perusteella on arvioitava, ovatko kyseessä toimenpiteet, jotka vaarantavat vakavasti kasvinsuojeluainidirektiivissä säädetyn tavoitteen?

6. Mikäli kysymykseen 2 vastataan kieltävästi:

a) Onko kasvinsuojeluinidirektiivin 8 artiklan 2 kohtaa tulkittava siten, että mikäli jäsenvaltio sallii sellaisia tehoaineita, joita ei ole mainittu direktiivin liitteessä I ja jotka ovat jo olleet markkinoilla kaksi vuotta direktiivin tiedoksi antamisen jälkeen, sisältävien kasvinsuojeluaineiden markkinoille saattamisen alueellaan, sen on tällöin otettava huomioon kasvinsuojeluinidirektiivin 4 artiklan säännökset?

b) Onko kasvinsuojeluinidirektiivin 8 artiklan 2 kohtaa tulkittava siten, että mikäli jäsenvaltio sallii sellaisia tehoaineita, joita ei ole mainittu direktiivin liitteessä I ja jotka ovat jo olleet markkinoilla kaksi vuotta direktiivin